

"Stíny na východě"

Král se podíval oknem paláce na klidné moře. Bylo horké ráno, ne nepodobné jiným letním dnům na kontinentu. Rhobar obrátil pohled k východu, odkud přicházely znepokojivé zprávy o nových problémech. Východní Souostroví bylo už dlouho problematické, ale události posledních let - prohraná námořní bitva se skřety, zabavení lodí kupeckého cechu, vlny uprchlíků a rostoucí hrozba ze strany skřetů zalila obyvatele ostrova kouzlem hořkosti. Každou chvíli se ke králi donesly zvěsti o plánovaných vzpourách na Archolosu nebo Londramu. Pouze na Khelenu se situace zdála být stabilní. Rhobar přemýšlel, jak napjatou situaci na východě vyřešit.

-Sakra! Bohové se mi vysmívají! - zahřměl král a roztrhal poslední zprávu o situaci na Východním Souostroví..

-Nemám čas ani dostatek vojáků, abych tyto nepokoje potlačil silou. Problém s těmito ostrovy musí být vyřešen jednou provždy... ale jak?

Král svažtil čelo a rozhlédl se po komnatě v naději, že mu chladné stěny napoví. Nakonec se jeho pohled zastavil na portrétu královské rodiny. Vztek rychle vystřídal smutek při pohledu na královninu tvář, která se na něj z obrazu dívala. Kéž by jejich dcera měla alespoň něco z moudrosti a vynalézavosti své matky...

- ...Počkat... tohle by mohlo fungovat. S trochou štěstí zabiju dvě mouchy jednou ranou.... - řekl si král sám pro sebe.

- Služebníci! Přiveďte mi maršála!

-Pane, tenhle plán je šílený! Jak si můžeš být jistý, že s ním princezna bude souhlasit? - Maršál Rigaldo tomu po vyslechnutí Rhobarova odvážného nápadu nemohl uvěřit.

--Nemá do toho co mluvit. Potřebuji na Souostroví někoho, kdo bude zastupovat korunu, a to je úkol mé dcery. - odpověděl Rhobar.

-Protože já osobně se o ty zatracené ostrovy nemohu postarat, postará se o to ona, rozumíš?

-Pane... princezna Thor, odpusťte mi, že to říkám, je příliš impulzivní. Sám víš, že má zálibu v... poněkud radikálních způsobech řešení problémů, abych tak řekl.

-Toho se neboj, příteli. Zajistím, aby ji doprovázeli lidé, kteří ji budou... vhodně vést.

-Rozumím, pane. - Maršál se ošklivě usmál, což neuniklo vládcově pozornosti.

-Plav s ní. Ty jsi ten, komu věřím. Někdo na ni musí dohlížet a být nablízku, kdyby se začala projevovat.

-Pane... skřeti pronikají stále hlouběji, nemohu teď Myrtanu opustit! Koneckonců...

-Už toho bylo dost! Rozhodl jsem se! Odpluješ s mou dcerou na Souostrovi a budeš ji hlídat ve dne v noci, rozumíš? Lord Hagen převezme velení nad armádou.

-Nemohu teď přijít o zásoby ze Souostrovi. Zajistiš, aby těžba na Archolosu a sousedních ostrovech probíhala hladce a aby transporty jezdily pravidelně.- řekl Rhobar.

- Je-li to tvá vůle, pane.... - Rigaldo přijal královský rozkaz se zjevnou neochotou.

- Ano, taková je moje vůle. A bude lepší, když to bude splněno...Maršále.

Nad městem Archolos začal vycházet měsíc, když do přístavu připlul "král Rhobar". Princeznu, maršála Rigalda a jeho doprovod přivítal oddíl městské stráže pod velením kapitána Rodericha a zachmuřené tváře obyvatel. Po vystoupení na břeh se družina vydala směrem ke Starému městu.

-Radnice byla připravena podle objednávky. Odpusťte prosím tak chladné přivítání od místních obyvatel. Po výbuchu Archolosu tu má málokdo náladu na oslavy. - Rigaldo zaslechl silný hlas kapitána. Přes veškerou snahu nemohl maršál svému hostiteli vidět do tváře.

-Slyšel jsem o erupci, otázka pomoci obyvatelům ostrova bude včas řešena.
- odpověděl stručně maršál.

-Ted' je nejdůležitější, aby si princezna po strastiplné cestě odpočinula. V příštích dnech se budeme zabývat přípravami na korunovaci.

-Korunovace? Odpusťte mi, pane, mou troufalost, ale myslel jsem, že princezna...

-Z vůle krále Rhobara II. je princezna Thor prohlášena královnou regentkou Východního Souostroví. Zítra vyšlu posly k okolním vládcům, aby se dostavili do Archolosu a vzdali královně hold. Ty, kapitáne, máš za úkol připravit město na příjezd poslů z okolních ostrovů. Mimochodem... zbav se té chátrý, která se tísní v ulicích. Princezna si nepřeje vidět na ulicích chudinu. - Rigaldo strojově odpověděl kapitánovi městské stráže.

-Pane, ale co mám s těmi lidmi dělat? Jsou to uprchlíci z hlubin ostrova, kteří se nemají kam vrátit. - oponoval Roderich.

-Je mi jedno, jak to uděláš. Zavři je do vězení, přehod' je přes hradby, poprav je za velezradu. Musíš se toho problému co nejdříve zbavit, rozumíš?

-Ano, pane... - Roderich nemohl maršálovu rozkazu uvěřit. Po nečekaném výbuchu sopky se městem valila vlna uprchlíků z jihu, hlavně z okolí vinic a vesnice Silbach, kteří přišli o své domovy. Kapitán si před touto tragédií sotva poradil s náladou obyvatelstva a nyní stál před úkolem, který byl prostě nad jeho síly.

-Vynikající. Potřebuji místo pro královskou gardu, zdá se, že jste už v Archolosu hostili její oddíl. Postarej se o to. - Rigaldo vydal další rozkaz a vešel s Roderichem do radnice. Před nimi se rozprostírali dvořané, strážé a sama princezna Thor, která se s nelibostí vykreslenou ve tváři seznamovala se svým novým majetkem.

-Z rozkazu Jeho Výsosti krále Rhobara II, pána Varrantu, Nordmaru, Myrtany a Jižních Ostrovů, vládce Khorinisu, Lomaru a Sendaru, ochránce Laranu a Východního souostrovní, prohlašuji její Výsost, princeznu Thor, ode dneška královnou regentkou Východního Souostrovní! - zahřím Rigaldo ke shromážděnému davu. Vedle něj stála Thora, oděná v korunovačním rouchu a s diadémem posázeným drahými kameny.

Davem shromážděným před radnicí, která nyní sloužila jako královský palác, se rozlehl šum. Členové z Londramu a Khelenu nechtěli věřit tomu, co slyší.

-Taková je vůle krále a Innose! Kdokoli se jí postaví, bude

shledán vinným ze zrady a uvržen do hornické kolonie na Khorinisu. - zakončil Rigaldo.

Pomalu a poněkud opožděně začali shromáždění na náměstí před radnicí poklekat. Nikdo nečekal, že by Souostroví vládla královna regentka. Zvláště v tak těžké době. Ostrovy si stále lízaly rány po útocích skřetů, Archolos pomalu obnovoval to, co bylo zničeno Vlčí rebelií, a z Londramu a dokonce i z dosud mírumilovného Khelenu začaly přicházet zprávy o spiknutích a plánovaných vzpourách proti koruně.

-Necht' žije královna! Necht' žije král! - vykřikl Roderich, následován strážemi shromážděnými na náměstí.

Rigaldo si oddechl, když viděl, že se dav nezačal bouřit. To mu dávalo jistou naději, že Rhobarovo rozhodnutí korunovat jeho dceru projde bez větších projevů nespokojenosti. Maršál kývl na novou královnu a oznámil jí, že se mohou vrátit na radnici.

"Slyšeno v Zeleném Sudu"

Přístavní krčma v Khelenu praskala ve švech. Zvuky opileckého smíchu a živé hudby byly slyšet až z přístavu, kde kotvily obchodní lodě z Khorinisu, Laranu a Jižních ostrovů. Mezi vlajkami sousedních zemí bylo vidět i několik ze vzdáleného Varrantu. Ve městě bylo cítit rostoucí napětí, protože nikdo nevěděl, co má očekávat. Nedávná korunovace Rhobarovy dcery na královnu regentku vrátila vše do starých kolejí. Myrtanští byrokraté utlačovali ostrovany novými daněmi, sebemenší přestupky se opět trestaly vyhnanstvím do Hornického Údolí v Khorinisu a většina měst souostroví se proměnila v sudy se střelným prachem připravené vybuchnout při sebemenší jiskřičce vzpoury, což byla jen otázka času. Po ostrovech se potulovali bandité, kteří napadali obchodníky a pocestné, a okolní vody se zamořily piráty.

Do "Zeleného sudu" vstoupili dva muži oblečení v kůži. U pasu nesli meče a zaschlé bláto prozrazovalo, že tito dva právě absolvovali dlouhou cestu.

-Hostinský, pivo! - ozval se jeden z nich, když se blížil k baru.

-Ach! Sancho a Bragus! Moji oblíbení lovci odměn! Za vámi je pravděpodobně

Dlouhá cesta, co, pánové? Doufám, že plodná! - zvolal obtloustlý hostinský s knírkem, který byl očividně potěšen, že vidí své hosty.

-Dlouhá. A to je právě to, Morgane... - odpověděl Sancho a popadl hrnek pěnivého piva.

-Byla to ztráta času a peněz. Ukázalo se, že tento dezertér z listu narazil v lese za vesnicí na smečku vlků. Nezbylo z něj skoro nic. Mrtvolu nejspíš nehodili za bariéru...

-Sakra! Celých 400 mincí nám uteklo, dokážeš si to představit, Morgane? - Rozhořčený Bragus si pořádně lokl piva ze svého džbánu.

-Hmm, možná je ještě lepší, že toho chudáka nakonec zakousli vlci. Skončit za Bariérou je osud horší než smrt. - odpověděl hostinský Morgan a otřel si mokrým hadříkem korbel.

-My jen děláme svou práci. Nemůžeme za to, že jsou tito hlupáci deportováni do Khorinisu. - Sancho přelétl Morganova slova bez sebemenších emocí.

-No, ale méně o naší práci, řekni Morgane, co se děje ve městě?

Tlustý hostinský se nenápadně rozhlédl a naklonil svůj kníratý obličej směrem k lovcům odměn.

-Kolují zvěsti, že Alsam chce otevřeně vystoupit proti guvernérovi. Potulní kupci tvrdí, že verbuje nové rekruty. Nevím, kolik je na tom pravdy, ale sami jste si asi všimli, že ve vesnici a na farmách je také dost napjatá situace.

-Hej, Morgane, o čem to mluvíš? Nikdo se zdravým rozumem by přece neriskoval útok na město. Ne bez obléhacího vybavení a děl. Nějak jsem neviděl, že by vesničané hromadně mýtili lesy a stavěli pro purkrabího trebuchety. - odpověděl pobavený Sancho a vzhlédl z poháru na hostinského.

-Kromě toho se mu rozpoutání otevřeného konfliktu nevyplatí. Má dobrou smlouvu s těžařským cechem a ztráta zisků z těžby ho tvrdě zasáhne do kapsy. A na obchod s obilím má monopol, většina zemědělské půdy je v jeho rukou. Ať se na to díváte jakkoli, stále má v Khelenu největší slovo.

-A slyšeli jste už o těch chlápčích z hor? - Bragus se ozval a znovu se napil piva.

-Před časem jsem na několik z nich narazil. Stáli uprostřed náměstí a vyzývali k odříkání bohů. Ha, ha, měli jste vidět, jak se tvářili, když je strážé vyvekly za městskou bránu!

-Divná banda, to vám povídám. Je pravda, že je vede ten starý mág vody, Kadmal? Ten se musel na stará kolena zbláznit ze všech těch magických experimentů.

-Ano, slyšel jsem o nich. Ukrývají se někde v horách na jihu. Lidé říkají, že jsou to čarodějové a čarodějnice. Ale to jsou jen řeči sedláků, pro mě je to banda bláznů.- Sancho poznamenal.

-Na vašem místě bych tento problém nepodceňoval. A viděl jsem je tady v přístavu. Přisahám na Adanose., byl jsem svědkem toho, jak jeden z těch magorů seslal jakési kouzlo na jednoho hromotluka, který ho obtěžoval. Ten chlap padl na zem, řval jako pomínutý a pak utíkal pryč, jako by ho pronásledoval sám Beliar!

-Pokud narazíte na další z těchto darebáků, mějte se na pozoru. Je na nich něco divného a je lepší neriskovat.

- Morgan se znovu rozhlédl po hostinci, jako by se obával, že někde poblíž je jeden z kacírů, o nichž se zmínil.

"Černé galéry"

Bylo to uprostřed léta a noci byly nesnesitelně horké. Starý Thorald se na posteli převaloval ze strany na stranu a nemohl usnout. Přemýšlel o tom, jak městská stráž před několika dny odvěkla jeho syna Elrika ze statku. Stejný osud už potkal i jiné menší farmáře z Laranu, ale Thorald nečekal, že by se stráže odvážíly odvést syna největšího statkáře na ostrově. Stařec se zachvěl při pomýšlení, že by Elrik mohl skončit na frontě. Od té doby, co na archoloský trůn usedla loutková královna, panoval na ostrově chaos. Hordy orků opět začaly plenit a ničit osady, což přimělo mnoho obyvatel Archolosu k útěku na okolní ostrovy.

"Jaká ironie, ještě před pár lety tam všichni hledali útočiště před válkou a teď stejný osud potkal i Archolos..." - Thorald si pomyslel.

Ačkoli Laran nebyl součástí Východního Souostroví, byl natolik blízko, že na obranu Archolosu byli povoláni i odvážlivci z tohoto ostrova.

"Bohové... jak dlouho ještě budeme muset trpět, aby to všechno aby to skončilo?"

Thorald nemohl usnout, a tak se rozhodl vyjít na balkon a nadýchat se nočního vzduchu. Obloha nad Laranem byla bez mráčku a vše osvětloval velký měsíční kotouč. Stařec se posadil na zdobené křeslo a zadíval se na klidné moře, jehož tiché hučení dosáhlo i na jeho farmu. Každou chvíli však pohlédl na svá terasovitá políčka, kde se pěstovala nejlepší rýže v této části království, což ho naplňovalo velkou pýchou. V dálce na moři se objevovaly tmavé skvrny, které jako by se každou minutou zvětšovaly. Nakonec si Thorald mohl všimnout, že blížící se body jsou ve skutečnosti velké černé galéry.

“*Skřeti...*” - tělem mu projel chladný záchvěv. Nečekal ani chvíli a běžel vzbudit farmáře, které ještě neodvedla městská stráž.

-*Skřeti! Skřeti přicházejí!* - křičel Thorald a vběhl do domu.

-*C-co...jací...skřeti?!* - jeden z dělníků dokonce vyskočil z postele, když si uvědomil, co na něj starý muž křičí.

Thorald se svalil na podlahu vedle krbu a bez přemýšlení strhl jedno z prken, které zřejmě sloužilo jako úkryt pro úspory. Sáhl rukou do škvíry a vyhrabal z ní velký měch napěchovaný mincemi.

Mladý dělník při pohledu na zlato ukryté jeho hostitelem v duchu zaklel. Za práci na poli dostával psí peníze, často pracoval jen pro střechu nad hlavou a nemohl počítat s žádnými prémie, a jeho šéf ho krmil řečmi o špatné úrodě a nízkých cenách rýže ve městě, což byla zjevná lež. Měl v tu chvíli chuť vrhnout se starému škrtovi do chřtánu, ale rozhodl se ten okamžik odložit, až budou někde v bezpečí.

Farmáři vyběhli na dvůr, kde už na ně čekali dva další dělníci, které Thorald zaměstnával, probuzení vřavou v domě

majitele. Zmatení a ospalí čekali na vysvětlení. Thorald jen pohlédl na moře. Galéry už byly blízko Laranského pobřeží. Na moři sice bylo bezvětrí, ale skřetí lodě vybavené vesly neměly v takových podmínkách problém s pohybem.

-Chlapci, pohněte se! U Adanose, skřeti přicházejí! - křičel hostinský.

-S-skřeti? - koktal jeden z farmářů. Podíval se na moře a v mžiku ze sebe setřásl zbytky spánku.

Galéry se každou vteřinou přibližovaly, poháněny mohutnými vesly a obrovskou silou skřetů. Černé lodě se dokázaly pohybovat velmi rychle, zvláště teď, když divocí útočníci cítili volání krve.

-Musíme utéct do města, tam budeme v bezpečí! - křikl Thorald.

-A co když už tam skřeti jsou? Utečme do Arensburgu, tam se schováme nejsnáze! - odpověděl jeden z farmářů..

-Do Arensburgu? Vždyť bychom museli projít lesem! Je noc, d'áblové vědí, co se skrývá v divočině. Nechci se nechat sežrat vlky!- odpověděl odvážný chlap.

-Nebudou na nás útočit ve skupině, vezmeme si pochodně, abychom si posvítili na cestu. Divoká zvířata se ohně bojí, budeme v pořádku. Rychle, už jsou skoro tady! - křiknul stařec.

-Marlo, Dogane, Hethmunde, vezměte si, co můžete, a utíkejme co nejrychleji!

Než však farmáři stačili shromáždit potřebné věci, zaslechli divoký řev skřetů. Barbaři se vrhli na překvapené vesničany.

-"Můj syn... můj ubohý syn" - to bylo to poslední, na co Thorald myslel, když mu skřetí sekera narazila do zad. Stařec padl na zem a cítil, jak mu z úst teče teplá krev.

Na Rigaldovu komnatu ve městě Archolos zaklepal posel. V rukou držel zapečetěnou zprávu. Rigaldo čekal na poslední zprávu z Laranu, která měla dorazit už před několika dny. Hodnostář měl už srdečně dost vyřizování všech byrokratických záležitostí a zastupování královny v jejich povinnostech. Přísahal však věrnost Rhobarovi a musel plnit svou roli poradce královské dcery.

-Pane, zde je nejnovější zpráva. - Posel předal královskému hodnostáři zapečetěný vzkaz. Rigaldo rozlomil pečeť a rozvinul pergamen.

- "Laran byl napaden skřety. Většina farem byla zničena, výroby na ostrově byly vypáleny. Přístavní město je obléháno. Malé skupině obyvatel Laranu se podařilo uprchnout po moři směrem k Východnímu Souostrovi. Je nutný okamžitý zásah královských vojsk.

Podepsán: Garvan - královský zvěd."

Rigaldo nemohl obsahu zprávy uvěřit. Svitek mu vypadl z ruky a dopadl na kamennou podlahu komnaty.